

תת"ע 7903/10-14 - מדינת ישראל נגד אלברטו מורציאנו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 14-10-7903 מדינת ישראל נ' מורציאנו
בפני כב' השופטת שרת קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
אלברטו מורציאנו
הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 2.9.14, הودעת תשלום כניסה בגין שימוש טלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הד"ח), עבירה על תקינה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיחוס לו וביום 27.1.15, נשמעו הראיות בתיק שבندון.

מטרעם המאשימה, העיד המתנדב רוני שמאלי, עורך הד"ח והוגש הד"ח, ססומן 1/1.

מטרעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 2.9.14, בסמוך לשעה 17:40, נפג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב ארלווזרוב, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם רחוב תש"ח, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא אוחז את טלפון נייד בידו הימנית. העד החל בנסעה אחרי הרכב הנאשם ובצומת הרחובות ארלווזרוב - אבן גבירול (בטיעות נרשם בדו"ח דיזינגוף והעד תיקן זאת בעדותו בבית המשפט, אך הדבר נשמט מהפרוטוקול), עצר לצדו והבחן כי הנאשם עדין מחזיק את הטלפון הנייד בידו.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "רק הסתכלתי מה השעה, יש לי דיבורית באותו ולא דברתי בטלפון".

על פי גרסת הנאשם, הוא כאמור, אף את הטלפון הנייד אוחז בידו רק כאשר עומד בגין או רודם ברמזוז, בצומת הרחובות ויצמן- ארלווזרוב ושוב בצומת ארלווזרוב - אבן גבירול וזאת על מנת לבדוק מה השעה, כיוון שהיא לחוץ.

לטענתו, היה עמו נסע שיכול היה לתמוך בגרסתו, אך נבצר ממנו להגיע לעדות בבית המשפט. לשיטת הנאשם, אין איסור לאחוז בטלפון נייד בעת עצירה בגין אור אדום ברמזור.

ה הנאשם נחקר והшиб כי יש ברכבו שעון בלוח המכוונים, אך באופן אינסטינקטיבי, בחר להרים את הטלפון הנייד ולהביט בו.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הריאות שהוגשו מטעם ושמעתן עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך תיאר התיקשות לכל רכיבה ולעובדות הרלוונטיותiae לאיושם. העד ציין מקום עמידתו, תיאר את האופן בו אח兹 הנאשם במכשיר הטלפון, בהתאם את האופן בו תיאר הנאשם את אחיזת הטלפון הנייד והבחן בנהם לארך כברת דרכ נוהג כאשר הטלפון הנייד בידו.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן הנאשם נמנע מלהזכיר את העד בהקשר לעובדות המהוות של העבירה, אף שהוסבירה לו חשיבות החקירה הנגדית.
3. הנאשם מודה למעשה כי אח兹 בטלפון הנייד, אך טוען כי עשה כן רק כאשר עצר את הרכב. טענה זו לא עשתה עלי רושםאמין ואני מעדיפה, ללא היסוס, את גרסת עד התביעה, לפיה, הבחן ברכב הנאשם חולף על פניו, בנסיבות, כאשר הנאשם אח兹 בידו בטלפון הנייד. בדבריו לעד במעמד רישום הד"ח, הודה הנאשם כי אחץ את הטלפון בידו ולא טען כי עשה כן כאשר הרכב היה בעירה וטעה זו עלתה לראשונה רק בדיון ההוכחות, אפילו לא במועד ההקראה, שם טען הנאשם: "זה לא נכון בכלל, יש לי דיבורית ברכב". בנסיבות אלה, לא אוכל ליחס משקל ממשי לגרסה זו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי זההרתי עצמי, שכן עדות ייחידה הוצאה בפני במסגרת פרשנת התביעה, הנסי קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדזן.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ז' אדר תשע"ה, 26 פברואר 2015, במעמד הצדדים